Honvisszaszerzési esélyeink 1994-ben

A magyarság sorsa általában tragikus volt. Történetének alig vannak vigasztaló szakaszai. A drámaírónak valóban nem kell panaszkodnia: a magyar múlt ontja a bukott hősöket. S a jelen...?

Még a magyarság viszonylatában is hasonlíthatatlanul lesújtó. A nemzet drámaisága szinte a végletekig fokozódott. A magyarságot helyzete, szerepe állandó önvédelemre késztette. A magyar mivolt egyúttal céltudatos, hangsúlyozott magyat öntudatot is jelentett. Éppen ezért a tragikus sorsú magyarság nem tudott soha eltekinteni nemzeti jellegének fontosságától.

Mindig tudta, érezte, hogy eziránti közönye létének fennmaradását is veszélyeztetné. Sokszor elhangzott az a keserű megállapítás, hogy a magyarság immunrendszere a kommunizmus országlása során súlyosan megsérült. A változás a lelkekben még nem következett be, s talán több évtizedre van szükség, hogy a múlt hátrányos erkölcsi és politikai öröksége eltűnjék, és valami új vegye át a helyét.

Mindamellett a helyzet még ilyen körülmények között sem teljesen reménytelen, hisz az ellenállás őrtüzeit összességében még nem sikerült kioltani. Ez pedig félelemmel és haraggal tölti el a honi liberális mezbe öltözött vezéreket és a piros szegfűs ideológusokat.

Helytálló a magyar Szellemi Védegylet 1994. ja nuári közgyűlésen elhangzott megállapítás:

„Magyarnak lenni – ez éppen annyira nincs ínyére a színre lépett szereplőknek, mint a távozott régi szereplőknek sem volt, s kiderült, hogy a szcéna változhatik, de a rendező és a súgó ugyanaz. Negyven évig voltunk az úgynevezett szocializmus kiszolgáltatottjai; s íme négy éve az úgynevezett liberalizmus kiszolgáltatottjai vagyunk. ...Magyar szólás-mondással: egyik sem jobb a Deákné vásznánál...".

A magyarság gátlástalan rágalmazása, antiszemitizmussal való megvádolása, lefasisztázása folyik a világsajtóban is, ehhez a muníciót a honi liberalizmus malaclopó köpönyegében tetszelgő képviselők szolgáltatják.

Gondoljunk csak az olasz *La Stampában* megjelent elnöki interjúra, mely egyrészről vészharangot kongat a szólásszabadság állítólagos veszélyeztetettsége miatt, másrészről az ellenzék által imamalomként mormolt jobboldali veszéllyel riogatja a közvéleményt.

Nem ismeretlen közelmúltunk történelméből sem a jobboldali veszélyre való hivatkozás. A szocializmus országlása során a nemzetvesztő baloldal jobboldali elhajló, reakciós, klerikális, kulák – a felsorolás biztos nem teljes – megnevezéssel, ennek ürügyén pusztította a magyar értékeket és létrehozóit a kultúra, a vallás, a gazdaság, az ipar, egyszóval az élet minden területén.

Az interjúban szó sincs a szerveződő liberális baloldalról, sem az országot átszövő túlsúlyban lévő ellenzéki sajtóról. A riport torz képet fest a magyarországi viszonyokról, alkalmas arra, hogy aláássa az ország jó hírnevét. Sőt az írás azt a benyomást kelti, *mintha a köztársasági elnök külföldi segítséget kérne bizonyos politikai erők érdekében.*

Maga az olasz riporter mindenképpen ezt az üzenetet vélte kicsendülni a beszélgetésből, ugyanis „Európa segíts nekünk!" alcímmel indította útjára az interjút. A magyarság sorsa iránt érzett undor és a pocskondiázás kényszere heviti az ellenzék számos éllovasát, köztük Eörsi Istvánt is. Az említett jeles politikus reálkommunista és liberál-marxista megszállottságának tudatában a ZDF-nek azt nyilatkozta, hogy az elmúlt diktatúra rosszul dolgozott, mert nem semmisítette meg az általa csőcseléknek tartott jobboldalt. Elvégre a szalonkommunista elvbarátoknál Nyugaton is lehet jópontokat gyűjteni.

A magyarságot lejárató támadók szolgálatába szegődött a Fekete Doboz stábja is. Legutóbbi gyalázkodásuk kötőanyagául a Kétegyházáról kiutasított közösségellenes, bűnöző család történetét használták föl, erre építették föl hazugságukat. Mire a film eljutott Rockefeller-Soros alapítvány bőkező támogatásával a BBC stúdiójába, akkorra már a kis magyar falu, mint csepp a tengerben, az etnikumot elnyomó vádlottként került az angol közönség szeme elé. A falu vegyes összetételű lakossága (magyar, cigány, román, német) valójában békességben él egymással. A falu életében beilleszkedni nem akaró család eltávolítását mindenki helyeselte; a Magyar TV riportere is erről győződhetett meg. Az ellenzék boszorkánykonyhájában elkészített hazugságlégggömb kipukkant.

Különben a magyarországi ellenzék egyik felismerhető különlegessége az, hogy az únos-úntalan hangoztatott „toleráns liberáleszmeiség" az erősen balra tartó hajszálgyökerek tápláló forrása.

Ebben a tekintetben – fehér hollónak számító kivételtől eltekintve – az ellenzék a jobboldali irányzattal nem tud mit kezdeni, legszívesebben száműzné a politikai palettáról.

Még az időnként a kállai kettőst oly szívesen eljáró Fidesz elnöke, Orbán Viktor is központi feladatának tartja a jobboldal előretörésének a megakadályozását: „A demokratikus középerőknek együtt kell

gondolkozniuk, hogyan kell megállítani a jobboldal előretörését".

Ezzel szemben Deutsch Tamás, a Fidesz alelnöke azt vallja: *„Jó lenne egyszer és mindenkorra tisztázni, hogy a jobboldal nem egy szitokszó. Itthon nagyon szeretik összemosni a jobboldalt a szélsőjobbbal, ugyanakkor mindenki vigyáz arra, hogy a balt és szélsőbalt nem emlegesse együtt. Az európai polgári demokráciában a legtermészetesebb, hogy létezik és sikeresen működik a hunanisztikus jobboldal"*

Hát itt bizony a kommunistákat egykor – legalábbis szóban – agyagba döngölő elnök és az alelnök között nem történt meg az egyeztetés. Az alelnök értékelésével egyetérthetünk, az esetleges megdorgálás ódiuma pedig úgyis a szitkozódók fejére száll vissza. Az MSZP házatáján se jobb a helyzet. A párt vezetősége féltő gonddal őrzi a „baloldali értékeket". Ebben odaadóan segíti az MSZOSZ. Az aláírt választási együttműködés éa guruló forintok útjáról és eredőjéről nem hagy kétséget senkiben sem. Hát igen, talán ez a hatalom megszerzésének és megtartásának lenini receptje. A nagy klasszikus is már megmondta: „A szakszervezetekkel való legszorosabb kapcsolat nélkül, a szakszervezetek meleg támogatása nélkül természetesen nemhogy két évig, hanem két hónapig sem tudtuk volna igazgatni az országot és megvalósítani a diktatúrát.„

A másik érdekes megnyilvánulása ennek a liberalizmus keresztvizében megmártózott kommunista pártnak az, hogy egyszerre két vasat is tart a tűzben. A kétarcú Janus egyik fele azt mímeli, mennyire magáévá tette a nyugati típusú szociáldemokrata pártok eszmeiségét még azzal is, hogy külön hívő, azzaz a vallásos emberek tagozatát is integrálta soraiba. Az arc másik oldala pedig, hogy még véletlenül se riassza el a régi megbízható elvtársakat, széles mosollyal hívja magához a „baloldali értékek" igazi megtestesítőit.

Itt talált menedéket Hajdú János, az MSZP Csongrád megyei képviselője. Hajdú azzal tette hírhedtté magát, hogy pocskondiázta és rágalmazta Csoóri Sándort, aki előszót írt – az 1983-ban Püski Kiadónál megjelentetett – Duray Miklós „Kutyaszorító" c. művéhez. A könyv a vidéki magyar kisebbség megmaradásáról, puszta létéért folytatott küzdelmének összegzése, a megtiport magyarság segélykiáltása a nagyvilágba. Csoóri Sándor az előszóban általában és itt konkrétan a despotikus egypártrendszerű marxista ideológiára támaszkodó állam kisebbség- és egyházellenes tevékenységét leplezi le. Hajdú János a gáláns, hajbókoló; a Kádár-diktatúra egykori mézes-mázos talpnyalója, kedvenc újságírója, majd svájci nagykövete, ma is ádáz gyűlölködő. A bukott főszerkesztő szemében mindenki, aki magyar kisebbség életének javításáért száll síkra, vagy ne adj Isten rámutat arra, hogy milyen sérelem éri őket, az megbántotta szomszédainkat érzékenységükben, tehát fanatikus nacionalista.

Szomorú ez – bár e tekintetben különös illúzióink eddig sem voltak, – egy magát megújultnak nevező, úgymond szociáldemokrata hagyományokkal rendelkező párt igényt tart a janicsárok szolgálatára. A lóláb kilóg, már takargatni sem érdemes. A vezetők elbizakodottságukban lefutottnak tekintik a játszmát.

Az események és következményeik elemzésénél persze nem kerülhetjük meg a tények szigorú vizsgálatát. *Ki kell mondanunk, a mai magyar társadalom fáradt és közömbös, másrészről csalódott eszményekben, pártokban, ígéretekben.* Eleinte bizalom töltött el mindenkit, ezért is szavazott az állampolgárok többsége a nemzeti célokat meghirdető pártokra. Az eltelt hónapok, évek azonban fokozatosan és visszavonhatatlanul arról győzték meg a honpolgárt, hogy a rendszerváltást elsikkasztották. A kormány visszaélve a választók bizalmával az ellenzék kezére juttatta szinte a hatalom minden ágazatát. Az MDF tévedései, hibái, bűnei és baklövései a nemzeti érdekek messzemenő háttérbe szorítását eredményezték. Alapjában véve elmaradt az igazságszolgáltatás, elszámoltatás. A privatizációnál háttérbe szorult az eredeti cél, a hazai vállalkozó réteg gyarapítása. A külföldi befektetők gyakran csak a piacot vásárolják meg, míg a magyarországi termelést elsorvasztják.

Ez a liberalizmus üzent hadat az első pillanattól kezdve legközvetlenebbül a nemzeti és keresztény irányzatnak, akadályozta a rendelkezésre álló eszközökkel a gazdasági és politikai bűnösök megnevezését. Egyedül akar maradni nemcsak a gazdasági élet piacán, hanem a politikai ésé szellemi vezetést is magához kívánja ragadni. Az állam irányító és koordináló funkcióinak a felszámolása ugyancsak ezt a célt szolgálja.

Közismert az is, amennyiben az adósság rendezése vagy egy részének a leírása – már pedig erre sem a liberális ellenzék, sem a liberalizmus uszályába került MDF nem gondol – nem történik meg, a gazdasági konszolidációja kilátástalan, az ezredfordulóig mintegy 40 milliárdra növekedhet a külföldi adósságállomány nagysága.

Az igazi rendszerváltozás akkor sem valósulhat meg, ha a külpolitikában nem érvényesül a nemzeti érdek következetes és hatékony képviselete. A kozmopolitika erők nagy igyekezettel dolgoznak azon, hogy Magyarországot nemzeti, jelleg nélküli, kozmopolita országgá alakítsák. Megítélésünk szerint, aki büszke hazaszeretetére, megvallja magyarságát, az faji előítéleteket hordoz magában, egyben nacionalista, soviniszta. Így a kellőképpen előkészített fellazítás identitás-tudatzavart okoz, és a nemzeti célok megfogalmazása továbbra is késik. A kormány képtelen a nemzeti érdekek érvényesítésé-

re, hiába kapott rá meghatalmazást. A nagy dérreldúrral beharangozott tavaszi magytakarítást sem hajtották végre sem a közigazgatásban, sem a mezőgazdaságban, sem a tömegtájékoztatásban.

Hasonló nagyságú és súlyú mulasztásokat tapasztalunk a külpolitika terén. A kormányzat bénultan és tehetetlenül szemlélte a Dunának, mint határfolyónak az elterelését is. A következmények ismertek: a térség ivóvízkészleteinek az elszennyeződése, az élővilág pusztulása és áttételesen az embereknek szülőföldjükről való elüldözése. A Hágai Döntőbíróságon tett panasszal kapcsolatosan nem lehetnek hiú reményeink. Tisztában lehetünk azzal, hogy ez legalább annyit ér, mint halottnak a csók, azaz porhintésnek sem elegendő. Vízügyi szakemberek egy csoportja az építkezés bizonyos szakaszában elképzelhetőnek tartotta a Duna elterelésének a megakadályozását. Node hát ettől borsódzott a döntéshozók háta, hisz így nem lehettünk volna eléggé európaiak.

Ha a határon túli területekre fordítjuk tekintetünket, így például Erdélyben azt látjuk, hogy a romániai magyarság az állandósult etnikai tisztogatás körülményei között kisebbségi létének legnagyobb fizikai és etnikai veszélyeztetettségében él. *Tőkés László* református püspök TV nyilatkozata éppen a magyar külpolitika eredményesnek feltupírozott tevékenységét fosztja meg mítoszától: „Nagyon sajnálatos, az hogy az anyaországban úgy tüntetik fel a dolgot, mintha javulna az ottani magyar kisebbség helyzete... Nagyon tartunk attól, hogy a magyar külpolitika olyan lépéskényszerbe kerül, amiből nem tud killépni, és nagyon emlékeztet minket a régi rendszer külpolitikájára."

A magyar-ukrán szerződés lemondó nyilatkozatával pedig már a békés rendezés puszta gondolatától és reményétől fosztja meg a kárpátaljai magyarságot.

Mindezek hátterében a trianoni szindróma negatív jellegű visszatükröződése áll. Ez az elgondolás érvényesült már a Tanácsköztársaság nemzetvesztőinek nyilatkozataiban is, amikor Kun Béla külügyi népbiztos kijelentette, hogy nem állnak a területi integritás elve alapján, és elismerik a szembenálló felek összterületi, nemzeti követeléseit. Ezt az álláspontot lehetett egyértelműnek tettenérni a despotikus szocializmus idején is. 1989/90. óta a liberál-kozmopolita eszmerendszer szolgálatába szegődött vezetők lényegében ezt a „hagyományt" képviselik. Ma is minden megtesznek annak érdekében, hogy meggyőzzék szomszédaikat, nekünk nincsenek semmiféle követeléseink, legkevésbé területiek. Gyakorlatilag a Helsinki záródokumentum békés rendezést ajánló gondolatát sem szabad fölkarolni, hisz ezzel is a határok erőszakos megváltoztatásának a tilalmát ismertük el. Azóta más a módi. Azt kell ismételnie reggel, délben, este, hogy nem volt, nincs és a jövőben sem lesz semmiféle követelésünk. Kész csoda, hogy az anyaország nem koppintott még az autonómiát követelő magyar kisebbség vezetőinek orrára.

Magyarország hosszú, viharos történelme során gyakran védte a betolakodókkal szemben határait, a végeket. Az őrtornyok és a kapuk védelmében tanúsított hősi véráldozatával feltartóztatta a pusztító hordákat, és egyúttal az európai kultúra fennmaradását is őrizte, védelmezte.

Századunkból vett példával élve idézzük föl *Albert Camus*-nek az 56-os magyar szabadságharc és forradalom vérbefojátását követő nyilvánosságra hozott gondolatait:

„A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett az szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon. ...Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia – s ez a vérfolyam most már alvad az emlékezetben... királyi örökséget hagytak ránk, melyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nyertek el, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk."

Sajnos az igazságosztás a jóvátétel szolgáltatása, a rossz döntések legalább utólagos felülvizsgálása bizony nem tartozik a nagyhatalmak erényei közé.

Közelednek a választások, és itt vagyunk lassacskán a honfoglalás megünneplésének előestje előtt. Csábítóak a szóösszetételek: ezredváltás, kihívások, utak, értékek, működő demokrácia, szociális piacgazdaság. A probléma azonban kérlelhetetlenül leegyszerűsödik, és a választás attól függ, fenn tud-e maradni a magyar társadalom a mai gazdasági-politikai és szellemi válság idején ilyen nehéz terepen.

Azt szokták mondani, a magyar csak nagy vész esetén tud összefogni, különben nem áldoz egyéni jogaiból. De hát nincs-e elég közel a megsemmisüléssel fenyegő vész?

A megmaradás és felemelkedés útja most sem lehet más, mint az, amellyel a múltban sorsfordulók idején élt a magyar nemzet: saját maga veszi kézbe sorsának irányítását. *A kivezető utat a keresztény és nemzeti elkötelezettségű pártok összefogása hozhatja meg. Egy erkölcsileg halott rendszer túlélői eddig is csak politikai szlogenek kíséretében saját pecsenyéjüket sütögették.*

Azok ellen kell szavaznunk, akik elmulasztották a rendszerváltást, akik továbbra is uzsoratőke abroncsában kívánják tartani a gazdaságot. Felül kell vizsgálni a torz privatizációt, a nemzeti vagyon elkótyavetyélését. Nem lehet mindent csupán a piacra bízni, szükséges fenntartani az állam irányító szerepét is. A nemzeti utas fejlődés ma már Nyugat-Európában is felerősödött mind a gazdaság, mind kulturális téren.

A megmaradás egyik fontos feltétele a családtámogató népességpolitika kialakítása. Kimutatták, ha nem sikerül megfordítanunk a tragikus folyamato-

kat, a magyarság részaránya a térségben száz év alatt felére csökken. Történelmi felelősségünk, hogy megoldást találjunk a katasztrófa elhárítására.

Az erkölcsi-szellemi megújulás mindenképpen azt is jelenti, hogy felvállaljuk nemzeti értékeinket, és uzsorakölcsönökkel párhuzamosan, művészet címén beáramló méregkeverékeket sem fogadjuk be. Az ideológiai pluralizmust csak úgy ismerhetjük el, ha az nem sorvasztja el nemzeti kultúránkat.Az eszmei-kulturális örökségért vívott küzdelemnek már nemcsak tanúi, hanem résztvevői is vagyunk.

Így például a vallási érdekeknek általános és középiskolai jelentkezése a liberális-baloldali erők ádáz ellenállásba ütközik. Ezzel szemben a felsőoktatási intézményekben helyzet még lehangolóbb.

A helyén maradt régió nomenklatúra képviselői minden népi gondolatot csírájában folytanak el. Forrongó, kavargó állapot az, amely ma társadalmi és politikai életünket elborítja. Azt is látnunk kell, hogy a magyar állam – a hangzatos szólamokkal ellentétben – nem független, hanem mozgástere a pénzügyi függőség rendszerében korlátozott. Ezt az egyoldalú függőséget egy következetes nemzeti érdekeket képviselő, erős álam képes majd lebontani. Az új gazdaságpolitikának nem szabad engednie, hogy az IMF és a Világbank gyakorlatilag gyarmati sorba juttassa a magyar gazdaságot.

Számunkra a kitörést, a szerkezetváltást, mint a világ számos fejlett országa, Japán, Dél-Korea, Tajvan és az ázsiai kistigrisek példája, a *nemzeti konzervatív program felvállalása jelenti. Ennek fő tartópillérei: a vallás, a hagyomány, az új gazdasági koncepció és a nemzettudat.*

Miként egykor őseink – a Vérszerződés megállapítása szerint – közös erővel szerezték meg a magyar hazát, úgy ma is a magyarság legnagyobb erejére a keresztény nemzeti erők összefogására támaszkodva vehetjük kézbe sorsunk irányítását, valósíthatjuk meg az új honfoglalást. Ebben a nemzeti összefogásban természetesen nem lehet helye az egykori pufajkásoknak, muszkavezetőknek, bolsevista ámokfutóknak, a „se Isten, se Haza" jelszóval tüntető ifjú szocialistáknak.

Az Állampolgárok Érdekvédelmi Szövetsége által szervezett Csurka István és Torgyán József nagygyűlés remélhetőleg mozgósító erőt szolgáltat a társadalom minden rétegének, hisz a nemzeti összefogás reményével ajándékozott meg bennünket. Tisztában kell azzal is lennünk, hogy a megújulást cselekedetünk, tetteink alapján változatlanul a *magyar úton* haladva érhetjük el.

Illy László

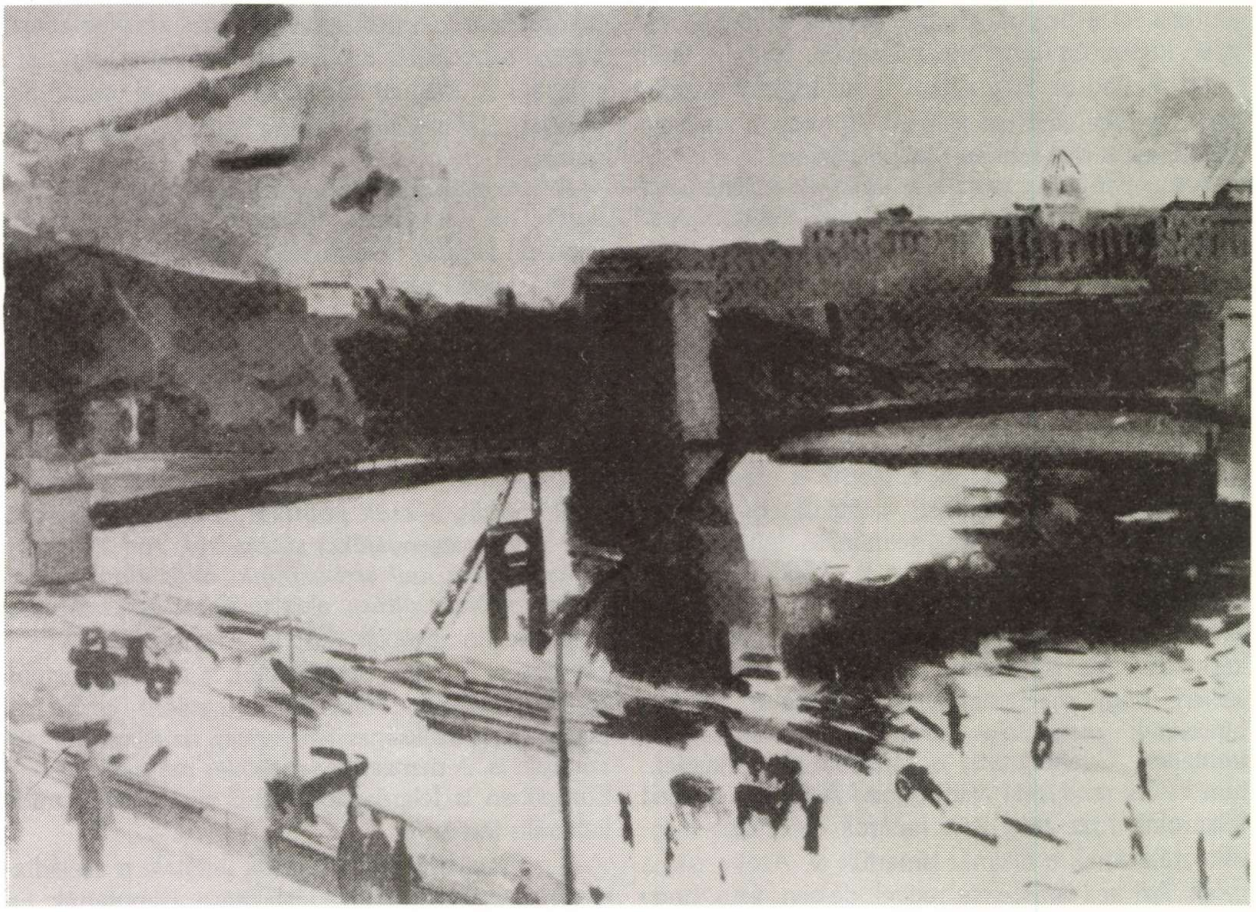

Bernáth Aurél: Az épülő lánchíd